

Arrest

nr. 60 854 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 8 oktober 2010, verklaren er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 28 januari 2011 werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 31 januari 2011 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van A. S. (verzoeker):

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Katundi i Ri (gemeente Pejë) en bent u Kosovaars staatsburger. In Katundi i Ri werd u geregeld lastiggevalen door Albanezen die om de drie dagen 's nachts stenen naar uw huis gooiden en in de lucht schoten om u schrik aan te jagen. U meldde dit nooit bij de politie aangezien u schrik had dat jullie door de Albanezen vermoord zouden worden. Op een dag was u onderweg naar Vitomiricë (gemeente Pejë) om ijzer en blik te verzamelen toen er een auto stopte waaruit drie Albanezen stapten die u begonnen te beledigen en te slaan. U herkende de drie Albanezen als degenen die ook stenen naar uw woning gooiden. U keerde terug naar huis waar u uw ouders en uw partner Ajeti Elizabeta (O.V. 6.701.713) vertelde wat er was gebeurd. Twee weken later kwamen op een avond dezelfde drie Albanezen samen met een andere Albanees uw huis binnengevalen. U en uw vader werden geslagen. U werd samen met uw kinderen en uw vader naar de koer gebracht terwijl uw partner en uw moeder verkracht werden. Uw moeder verdedigde zich en werd in haar gezicht geslagen waardoor ze een aantal tanden verloor. De Albanezen zeiden dat jullie vermoord zouden worden mochten jullie aan de politie melden wat er gebeurd was. De volgende dag ging u naar uw burens, twee oudere Roma-vrouwen, om hen te vertellen wat er gebeurd was en raad aan hen te vragen. Ze konden u geen goede raad geven. Na ongeveer twee weken vielen zeven Albanezen uw huis nogmaals binnen, waaronder ook de drie Albanezen die u al eerder hadden lastiggevalen. Ze zeiden jullie dat jullie, Roma, weg moesten. Een van de zeven bleef buiten op de wagens letten en het viel u op dat twee van de zeven wapens onder hun kleren droegen. U, uw vader en uw kinderen werden naar de koer gebracht en u en uw vader werden geslagen, terwijl uw partner en moeder naar aparte kamers werden gebracht en nogmaals werden verkracht. Uw moeder werd opnieuw geslagen en verloor haar resterende tanden. De volgende dag ging u terug bij uw burens langs, die hadden gehoord dat er de vorige avond iets gebeurd was. Een van de oude vrouwen raadde u aan weg te trekken. U besprak de zaak met uw vader en zei hem dat u niet in Kosovo kon blijven. U ondernam diezelfde dag al het nodige om Kosovo te verlaten en reisde met uw gezin naar Montenegro. Uw ouders zouden jullie daar later vervoegen, maar sindsdien hoorde u niets meer van hen. U verbleef twee maanden bij een neef van uw vader in Podgorica (Montenegro). Het leven in Podgorica was ook niet goed en u besloot met uw gezin naar Europa te reizen. U vroeg op 8 oktober 2010 asiel aan in België. Uw partner, die in Kosovo na de aanrandingen uit schrik nooit naar een arts was geweest, heeft sinds deze incidenten last van hoofdpijn en buikpijn en slaapt slecht. Ter staving van uw identiteit en/of asielerelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 17 september 2010 te Pejë; uw Kosovaars nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 21 september 2010 te Vitomiricë; en uw Kosovaars verblijfsattest, uitgereikt op 21 september 2010 te Pejë.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om ten aanzien van Kosovo een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst kan gewezen worden op een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen over uw beweerde continue recente verblijf en dat van uw gezin in Kosovo. Zo verklaarde u voor geen van uw kinderen, die nochtans allen in het naoorlogse Kosovo geboren zouden zijn, over een geboorteakte te beschikken. Er kan evenwel maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring ter verantwoording hiervan, namelijk dat u hen niet durfde te gaan registreren uit angst dat de Albanezen jullie zouden lastigvallen (CGVS, p. 3). Deze uitleg is niet geloofwaardig temeer daar uit de geboorteakte die u van uzelf neerlegde, blijkt dat u zich op 17 september 2010 – wat overigens opvallend kort voor uw komst naar België is – nog liet registreren in de gemeente Pejë, wat logischerwijze impliceert dat u, als meerderjarige, hierbij persoonlijk aanwezig diende te zijn. Deze vaststelling ondermijnt op aanzienlijke wijze uw beweerde angst om uw kinderen te gaan laten registreren. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal overigens blijkt dat de Roma in Pejë reeds enkele jaren voor bijstand bij het vervullen van civiele registratieprocedures en het aanschaffen van documenten terecht kunnen bij de NGO Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K). Dat u desondanks toch niet over identiteitsdocumenten voor uw kinderen beschikt ondergraaft uw geloofwaardigheid nog verder. Voorts is het opvallend dat u buiten voornoemde geboorteakte, een Kosovaars nationaliteitsbewijs en een Kosovaars verblijfsattest, geen identiteitskaart, wat nochtans het belangrijkste identiteitsdocument is, kon neerleggen. U verklaarde zelfs in Kosovo nooit over een identiteitskaart te hebben beschikt aangezien u nooit een aanvraag durfde te doen (CGVS, p. 4). Hiervoor werd reeds aangegeven dat deze uitleg maar weinig acceptabel is. Bovendien legde uw partner geen enkel identiteitsdocument neer en verklaarde zij op al

even ontoereikende wijze dat het in Kosovo niet verplicht was een identiteitskaart te hebben (CGVS partner, p. 3). De loutere vaststelling dat u zich op 17 september 2010 alsnog in Kosovo liet registreren getuigt overigens op zich niet van een onafgebroken jarenlang verblijf in Kosovo tot in 2010. Het betreft immers slechts een momentopname.

De geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken recent verblijf in Kosovo wordt verder op de helling gezet daar u slechts zeer beperkt op de hoogte bleek van de actuele situatie in Kosovo. Zo wisten noch u noch uw partner wat UNMIK - tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo sinds het einde van de oorlog - of EULEX - European Union Rule of Law Mission die sinds december 2008 in Kosovo de taken van de UNMIK-politie overnam - betekenen en hadden jullie hier zelfs nog nooit over gehoord (CGVS, p. 13; CGVS partner, p. 7). Beide internationale organisaties spelen nochtans reeds geruime tijd een voorname rol in het dagelijks leven in Kosovo. Uw partner kende daarenboven ook KFOR (Kosovo Force), de internationale troepenmacht van de NAVO die sinds het einde van de oorlog in Kosovo ostentatief in het Kosovaarse straatbeeld aanwezig is, niet (CGVS partner, p. 7). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat jullie, indien jullie de afgelopen jaren daadwerkelijk in Kosovo zouden hebben gewoond, deze organisaties niet zouden kennen. Voorts kon u, buiten enkele vage verklaringen rond Roma die problemen hadden en Albanezen en Roma die hun ouders verloren hadden (CGVS, p. 13), niets zeggen over de rellen van maart 2004 die Kosovo gedurende enkele dagen in de ban hielden. Gezien de intensiteit en de wijdverspreidheid van de rellen van maart 2004 kan er echter verwacht worden dat een inwoner van Kosovo die ten tijde van de rellen in Kosovo verbleef meer informatie kan geven over het grootste etnische incident sinds het beëindigen van de oorlog in 1999. Bij de onlusten van maart 2004 verloren meerdere mensen het leven en werden duizenden Serviërs uit hun huizen verjaagd. Ook in de gemeente Pejë waren de onlusten voelbaar. Voorts verklaarde u zich in Pejë nooit tot de Roma-voorzitter Gani Toska te hebben gericht. U verklaarde dat Gani Toska u toch niet kon helpen, dat hij nooit naar jullie dorp was gekomen om te vragen of jullie problemen hadden en dat hij overigens veel in Europa was (CGVS, p. 12). Dit zijn echter blote beweringen die niet in overeenstemming zijn te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Gani Toska optreedt als lokale leider en aanspreekpunt van de Roma-gemeenschap in Pejë en dat hij voor de partij PReBK (Albanees: Partia e Bashkuar e Kosovës; Engels: United Democratic Party of Roma in Kosovo) die in Pejë de Roma-gemeenschap vertegenwoordigt, in het 'comité van de gemeenschappen' zetelt, een instelling die een belangrijke rol speelt in de bescherming van de rechten van de minderheden binnen de gemeente. Van Agim Krasniqi en Jusuf Haxhijaj, de lokale voorzitter en ondervoorzitter van de partij had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 13), evenmin als van Hajdar Berisha, die zetelt in het bemiddelingscomité in Pejë (CGVS, p. 13), een instelling die onderzoekt of de rechten van (een lid van) een gemeenschap geschonden zijn en/of dat er maatregelen genomen zijn die een gemeenschap bevoor- of benadelen. Voorgaande bevindingen zetten uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

Dat uw geloofwaardigheid in het gedrang is, blijkt tevens uit het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die u naar eigen zeggen in 2010 gedwongen zouden hebben Kosovo te verlaten. U verklaarde dat u Kosovo verliet nadat u het afgelopen jaar drie keer ernstig werd aangevallen door Albanezen die u en uw vader sloegen en uw partner en uw schoonmoeder twee keer verkrachtten (CGVS, p. 5-9). Voorts verklaarde u in uw dorp Katundi i Ri de laatste maanden lastiggevalen te zijn door Albanezen die om de drie tot vier nachten stenen naar uw huis gooiden en in de lucht schoten (CGVS, p. 7, 11). U herkende de Albanezen die u hadden geslagen als de daders (CGVS, p. 12). Deze verklaringen stemmen evenwel geenszins overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder Pejë, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, waaronder Pejë, kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. In het licht van deze informatie is uw uitspraak dat u niet naar Kosovo terugkan omdat u er vermoord zal worden door de Albanezen (CGVS, p. 14) dan ook een blote bewering die niet gestoeld is op enige objectieve informatie aangaande de actuele situatie in Kosovo.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele (veiligheids)problemen als Roma in Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten - met wie noch u, noch uw partner overigens ooit problemen zouden hebben gehad (CGVS, p. 14; CGVS partner, p. 7) - en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u en uw familie ten aanzien van Kosovo een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade. Vooreerst kan erop gewezen worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. U verklaarde van uw problemen met Albanezen nooit aangifte te hebben gedaan bij de Kosovaarse politie aangezien uw belagers u duidelijk hadden gezegd dat ze uw hele familie zouden vermoorden mocht u naar de politie stappen (CGVS, p. 7, 10). Deze verklaringen bieden evenwel geen afdoende uitleg om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht bij de autoriteiten om de nodige bescherming te verkrijgen en om nieuwe problemen te vermijden. Indien de politie niet op de hoogte wordt gebracht van uw problemen, kan ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

In dit verband kan nog gewezen worden op de informatie waarover van het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Volledigheidshalve merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat tot slot de door u en uw partner aangehaalde psychische problemen van uw partner betreft – uw partner zou sinds de incidenten met de Albanezen en ten gevolge van de verkrachtingen waarvan ze het slachtoffer geworden zou zijn o.a. last van hoofdpijn en buikpijn hebben, nerveus zijn, schrik hebben en slecht slapen (CGVS, p. 14; CGVS partner, p. 7) – dient opgemerkt te worden dat er, gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie continue beweerde recente verblijf in Kosovo de afgelopen jaren en het door jullie uiteengezette asielrelaas, ook geen enkel geloof gehecht kan worden aan jullie bewering dat haar gezondheidsproblemen het gevolg zouden zijn van deze incidenten. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat uw echtgenotes medico-psychische problemen als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw geboortekte, nationaliteitsbewijs en verblijfsattest tonen immers louter uw identiteit, nationaliteit en oorspronkelijke herkomst uit Kosovo aan, wat in deze beslissing niet ter discussie staat, maar leveren op zich, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, geen bewijs van uw beweerde continue recente verblijf in Kosovo de afgelopen jaren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van A. E. (verzoekster):

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Pejë en bent u Kosovaars staatsburger. Na uw huwelijk met A. S. (O.V. 6.701.706) verhuisde u naar Katundi i Ri (gemeente Pejë). In Katundi i Ri hadden jullie problemen met Albanezen en kon uw partner moeilijk rustig werken doordat hij werd lastiggevallen en geslagen. Ook werden er soms stenen naar uw woning gegooid en waren er soms geweerschoten te horen. Op een dag vielen vier Albanezen jullie huis binnen. Uw partner en uw schoonvader werden geslagen en uzelf en uw schoonmoeder werden verkracht. De Albanezen zeiden u dat u moest zwijgen of dat u anders vermoord zou worden. Uw partner had met deze mannen al eerder problemen gehad tijdens zijn werk. Twee weken later vielen zes Albanezen, waaronder de vier van de eerste keer, jullie huis opnieuw binnen, werden uw partner en schoonvader andermaal geslagen en werden u en uw schoonmoeder wederom verkracht. Uw partner deed van deze incidenten geen melding bij de politie aangezien jullie belagers hadden gezegd dat ze jullie zouden vermoorden mochten jullie naar de politie stappen. Om dezelfde reden meldden jullie de incidenten niet bij de lokale Roma-voorzitter. De dag na het tweede incident informeerde uw partner zich en vond hij een Bosniak die bereid was jullie diezelfde dag nog naar Montenegro te brengen. Uw schoonouders zouden jullie in Montenegro vervoegen, maar zouden daar nooit aangekomen zijn. U verbleef in Podgorica (Montenegro) bij een neef van uw partner. Daar werd uw jongste kind prematuur geboren. Na tweeëneenhalve maand verliet u met uw gezin Montenegro en reisde u naar België, waar u op 8 oktober 2010 asiel aanvraagde. Door de feiten die u in Kosovo meemaakte bent u getraumatiseerd, bent u nerveus en slaapt u slecht. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit schrik vermoord te worden door Albanezen. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw partner Ajeti Samson (O.V. 6.701.706), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om ten aanzien van Kosovo een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan gewezen worden op een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen over uw beweerde continue recente verblijf en dat van uw gezin in Kosovo. Zo verklaarde u voor geen van uw kinderen, die nochtans allen in het naoorlogse Kosovo geboren zouden zijn, over een geboortekte te beschikken. Er kan evenwel maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring ter verantwoording hiervan, namelijk dat u hen niet durfde te gaan registreren uit angst dat de Albanezen jullie zouden lastigvallen (CGVS, p. 3). Deze uitleg is niet geloofwaardig temeer daar uit de geboortekte die u van uzelf neerlegde, blijkt dat u zich op 17 september 2010 – wat overigens opvallend kort voor uw komst naar België is – nog liet registreren in de gemeente Pejë, wat logischerwijze impliceert dat u, als meerderjarige, hierbij persoonlijk aanwezig diende te zijn. Deze vaststelling ondermijnt op aanzienlijke wijze uw beweerde angst om uw kinderen te gaan laten registreren. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal overigens blijkt dat de Roma in Pejë reeds enkele jaren voor bijstand bij het vervullen van civiele registratieprocedures en het aanschaffen van documenten terecht kunnen bij de NGO Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K). Dat u desondanks toch niet over identiteitsdocumenten voor uw kinderen beschikt ondergraaft uw geloofwaardigheid nog verder. Voorts is het opvallend dat u

buiten voornoemde geboorteakte, een Kosovaars nationaliteitsbewijs en een Kosovaars verblijfsattest, geen identiteitskaart, wat nochtans het belangrijkste identiteitsdocument is, kon neerleggen. U verklaarde zelfs in Kosovo nooit over een identiteitskaart te hebben beschikt aangezien u nooit een aanvraag durfde te doen (CGVS, p. 4). Hiervoor werd reeds aangegeven dat deze uitleg maar weinig acceptabel is. Bovendien legde uw partner geen enkel identiteitsdocument neer en verklaarde zij op al even ontoereikende wijze dat het in Kosovo niet verplicht was een identiteitskaart te hebben (CGVS partner, p. 3). De loutere vaststelling dat u zich op 17 september 2010 alsnog in Kosovo liet registreren getuigt overigens op zich niet van een onafgebroken jarenlang verblijf in Kosovo tot in 2010. Het betreft immers slechts een momentopname.

De geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken recent verblijf in Kosovo wordt verder op de helling gezet daar u slechts zeer beperkt op de hoogte bleek van de actuele situatie in Kosovo. Zo wisten noch u noch uw partner wat UNMIK - tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo sinds het einde van de oorlog - of EULEX - European Union Rule of Law Mission die sinds december 2008 in Kosovo de taken van de UNMIK-politie overnam - betekenen en hadden jullie hier zelfs nog nooit over gehoord (CGVS, p. 13; CGVS partner, p. 7). Beide internationale organisaties spelen nochtans reeds geruime tijd een voorname rol in het dagelijks leven in Kosovo. Uw partner kende daarenboven ook KFOR (Kosovo Force), de internationale troepenmacht van de NAVO die sinds het einde van de oorlog in Kosovo ostentatief in het Kosovaarse straatbeeld aanwezig is, niet (CGVS partner, p. 7). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat jullie, indien jullie de afgelopen jaren daadwerkelijk in Kosovo zouden hebben gewoond, deze organisaties niet zouden kennen. Voorts kon u, buiten enkele vage verklaringen rond Roma die problemen hadden en Albanezen en Roma die hun ouders verloren hadden (CGVS, p. 13), niets zeggen over de rellen van maart 2004 die Kosovo gedurende enkele dagen in de ban hielden. Gezien de intensiteit en de wijdverspreidheid van de rellen van maart 2004 kan er echter verwacht worden dat een inwoner van Kosovo die ten tijde van de rellen in Kosovo verbleef meer informatie kan geven over het grootste etnische incident sinds het beëindigen van de oorlog in 1999. Bij de onlusten van maart 2004 verloren meerdere mensen het leven en werden duizenden Serviërs uit hun huizen verjaagd. Ook in de gemeente Pejë waren de onlusten voelbaar. Voorts verklaarde u zich in Pejë nooit tot de Roma-voorzitter Gani Toska te hebben gericht. U verklaarde dat Gani Toska u toch niet kon helpen, dat hij nooit naar jullie dorp was gekomen om te vragen of jullie problemen hadden en dat hij overigens veel in Europa was (CGVS, p. 12). Dit zijn echter blote beweringen die niet in overeenstemming zijn te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Gani Toska optreedt als lokale leider en aanspreekpunt van de Roma-gemeenschap in Pejë en dat hij voor de partij PReBK (Albanees: Partia e Bashkuar e Kosovës; Engels: United Democratic Party of Roma in Kosovo) die in Pejë de Roma-gemeenschap vertegenwoordigt, in het 'comité van de gemeenschappen' zetelt, een instelling die een belangrijke rol speelt in de bescherming van de rechten van de minderheden binnen de gemeente. Van Agim Krasniqi en Jusuf Haxhijaj, de lokale voorzitter en ondervoorzitter van de partij had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 13), evenmin als van Hajdar Berisha, die zetelt in het bemiddelingscomité in Pejë (CGVS, p. 13), een instelling die onderzoekt of de rechten van (een lid van) een gemeenschap geschonden zijn en/of dat er maatregelen genomen zijn die een gemeenschap bevoor- of benadelen. Voorgaande bevindingen zetten uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling. Dat uw geloofwaardigheid in het gedrang is, blijkt tevens uit het feit dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die u naar eigen zeggen in 2010 gedwongen zouden hebben Kosovo te verlaten. U verklaarde dat u Kosovo verliet nadat u het afgelopen jaar drie keer ernstig werd aangevallen door Albanezen die u en uw vader sloegen en uw partner en uw schoonmoeder twee keer verkrachtten (CGVS, p. 5-9). Voorts verklaarde u in uw dorp Katundi i Ri de laatste maanden lastiggevallen te zijn door Albanezen die om de drie tot vier nachten stenen naar uw huis gooiden en in de lucht schoten (CGVS, p. 7, 11). U herkende de Albanezen die u hadden geslagen als de daders (CGVS, p. 12). Deze verklaringen stemmen evenwel geenszins overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, waaronder Pejë, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In

meerdere gemeenten, waaronder Pejë, kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. In het licht van deze informatie is uw uitspraak dat u niet naar Kosovo terugkan omdat u er vermoord zal worden door de Albanezen (CGVS, p. 14) dan ook een blote bewering die niet gestoeld is op enige objectieve informatie aangaande de actuele situatie in Kosovo.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele (veiligheids)problemen als Roma in Kosovo geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten - met wie noch u, noch uw partner overigens ooit problemen zouden hebben gehad (CGVS, p. 14; CGVS partner, p. 7) - en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u en uw familie ten aanzien van Kosovo een reëel risico zou bestaan op vervolging of het lijden van ernstige schade. Vooreerst kan erop gewezen worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. U verklaarde van uw problemen met Albanezen nooit aangifte te hebben gedaan bij de Kosovaarse politie aangezien uw belagers u duidelijk hadden gezegd dat ze uw hele familie zouden vermoorden mocht u naar de politie stappen (CGVS, p. 7, 10). Deze verklaringen bieden evenwel geen afdoende uitleg om uw nalaten een klacht in te dienen bij de politie te rechtvaardigen. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht bij de autoriteiten om de nodige bescherming te verkrijgen en om nieuwe problemen te vermijden. Indien de politie niet op de hoogte wordt gebracht van uw problemen, kan ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

In dit verband kan nog gewezen worden op de informatie waarover van het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Volledigheidshalve merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat tot slot de door u en uw partner aangehaalde psychische problemen van uw partner betreft – uw partner zou sinds de incidenten met de Albanezen en ten gevolge van de verkrachtingen waarvan ze het slachtoffer geworden zou zijn o.a. last van hoofdpijn en buikpijn hebben, nerveus zijn, schrik hebben en slecht slapen (CGVS, p. 14; CGVS partner, p. 7) – dient opgemerkt te worden dat er, gezien

de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie continue beweerde recente verblijf in Kosovo de afgelopen jaren en het door jullie uiteengezette asielrelaas, ook geen enkel geloof gehecht kan worden aan jullie bewering dat haar gezondheidsproblemen het gevolg zouden zijn van deze incidenten. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat uw echtgenotes medico-psychische problemen als dusdanig geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw geboortakte, nationaliteitsbewijs en verblijfsattest tonen immers louter uw identiteit, nationaliteit en oorspronkelijke herkomst uit Kosovo aan, wat in deze beslissing niet ter discussie staat, maar leveren op zich, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, geen bewijs van uw beweerde continue recente verblijf in Kosovo de afgelopen jaren."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift een aantal inhoudelijke grieven aan met betrekking tot de weigeringsmotieven vervat in de bestreden beslissing. Verzoekers voeren zodoende een schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat de vordering vanuit dit standpunt wordt onderzocht.

Verzoekers zijn niet akkoord met de vaststelling dat de algemene geloofwaardigheid in het gedrang is gekomen doordat ze initieel niet hun ware familiale situatie hebben verteld bij hun eerste asielaanvraag. Verzoekers menen wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van de vluchtelingenconventie minstens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kunnen aantonen.

Verzoekers stellen dat ze werkelijk geïntimideerd en weggejaagd worden en dat ze nergens bescherming kunnen zoeken. Bovendien hebben verzoekers werkelijk last van sociale discriminatie. Volgens verzoekers zijn er weliswaar hervormingen bij de politie en wetgeving, doch in de praktijk zijn er nog steeds problemen voor Roma in Kosovo. Verzoekers menen het statuut van vluchteling te moeten krijgen minstens de subsidiaire beschermingsstatus. Er kan niet betwist worden dat verzoekers wel degelijk uit Kosovo afkomstig zijn en Roma zijn. Het Commissariaat-generaal stelt in haar beslissing dat de situatie voor Roma aan het verbeteren is doch vergeet dat er nog een lange weg dient te worden afgelegd. Het Commissariaat-generaal heeft de Subject Related Briefing van Servië niet correct geïnterpreteerd. In sociaal-economisch opzicht vormen Roma de meest achtergestelde etnische groep van Kosovo. Er zijn aldus verzoekers nog steeds schendingen van fundamentele rechten in hoofde van Roma. Roma zijn bovendien vaak slachtoffer van onverdraagzaamheid en haat. Verzoekers hebben, ingeval van een terugkeer schrik om het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst, of een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Verzoeker geeft verder nog aan dat een onmenselijke of vernederende behandeling een behandeling is die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens verzoekers zijn er dan ook ernstige redenen om aan te nemen dat zij een reëel gevaar lopen wegens de bijzondere situatie die er op dit moment heerst in Kosovo.

Verzoekers stellen dat hun kind een ernstige vorm van tuberculose heeft die nauwgezet dient te worden opgevolgd. Ook verzoekster heeft ernstige psychische letsels overgehouden aan de wijze waarop zij is behandeld en na wat zij heeft meegemaakt. Verzoekers stellen dat ze hiervan nog een rapport zullen vragen en bijvoegen aan het dossier. Volgens verzoekers blijkt hieruit onder meer in welke omstandigheden deze mensen dienen te overleven en behandeld worden.

Volgens verzoekers moet, zelfs indien men twijfelt over het recent verblijf in Kosovo, onderzocht worden wat de risico's zijn bij terugkeer voor deze familie. Verzoekers menen dat het Commissariaat-generaal de plicht heeft elk dossier individueel, grondig te onderzoeken en te motiveren. Verzoekers menen dat

er ernstige redenen zijn dat ze een reëel gevaar lopen wegens de bijzondere situatie die er op dit moment in Kosovo heerst voor Roma's. Verzoekers menen dat het onverantwoord is om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

2.2. De asielaanvraag van verzoekers is afgewezen in hoofdzaak omdat zij niet aannemelijk maken de laatste jaren voor hun vertrek in Kosovo te hebben gewoond. Verzoekers blijken immers niet in het bezit te zijn van documenten waaruit kan worden opgemaakt dat zij de laatste jaren in Kosovo verbleven. Verzoekers maken ook in hun verzoekschrift niet aannemelijk waarom zij niet in het bezit zijn van geboorteaktes van hun kinderen noch van eigen identiteitskaarten. Het door hen neergelegde nationaliteitsbewijs en verblijfsattest zijn dienaangaande geen bewijs van hun verblijf aangezien men voor de afgifte van deze documenten niet persoonlijk aanwezig dient te zijn. Blijkens zijn geboorteakte heeft verzoeker zich op 17 september 2010 nog laten registreren in Kosovo. Terecht merkt de bestreden beslissing te dien einde op dat het hier slechts om een momentopname gaat zodat ook dit geen bewijs vormt van het verblijf van verzoekers de laatste jaren in Kosovo. Verzoekers blijken evenmin op de hoogte te zijn van de actuele situatie in Kosovo. Zo blijken zij in het geheel niet bekend te zijn met de begrippen UNMIK en EULEX, terwijl UNMIK, de tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo, al sedert het einde van de oorlog in Kosovo aanwezig is en er algemeen bekend is. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen niet. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan hun verklaringen de laatste jaren in Kosovo te hebben gewoond en dienvolgens evenmin aan hun asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Er kan worden vastgesteld dat verzoekers de Belgische asielinstanties bewust hebben willen misleiden zodat hun asielaanvraag derhalve bedrieglijk is.

Waar verzoekers verwijzen naar de algemene situatie van de Roma in Kosovo en stellen dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hun afkomst uit Kosovo niet kan betwijfeld worden merkt de Raad het volgende op. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precare levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van dien aard om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door UNHCR die in zijn *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren), op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Daar waar verzoekers refereren aan de algemene veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in hoofde van etnische minderheden waaronder RAE in Kosovo, moet worden vastgesteld dat deze vaststellingen algemeen van aard zijn en zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet (grondwet, antidiscriminatiewet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie te realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekers een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet zouden lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM waarnaar verzoekers verwijzen. Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden dat de situatie in Kosovo van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER